

Arrest

nr. 172 659 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker werd een bevel betekend om het grondgebied te verlaten op 24 maart 2013.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 28 oktober 2013 een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 2 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer

Naam, voornaam: I.(...) K.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 24.03.2013

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod

3 (drie) jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.03.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 74/11, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Wat betreft de niet motivering van de beslissing en van de termijn van drie jaar

Dat art. 74/11 § 1 luidt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van driejaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Dat gedaagde ook nu nog in weerwil van de wil van de wetgever geen enkel inspanning verricht om dit inreisverbod of meer bepaald haar keuze voor de maximumtermijn van drie jaar afdoende te motiveren.

Dat de beslissing stelt:

"Niet aan terugkeerplicht werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.3.2013."

Vermelde motivering is niet afdoende om het inreisverbod van driejaar te motiveren. Er kan conform de wet een inreisverbod van 1 dag tot drie jaar worden gegeven.

Driejaar is de maximumtermijn en er wordt niet specifiek geargumenteerd waarom vermelde redenen tot de maximumtermijn aanleiding moeten geven, en geen redenen kunnen zijn om een kortere duur van het inreisverbod te argumenteren.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals geschetst in het feitelijk gedeelte, en zoals bekend aan verwerende partij.

Verder gaan de aangehaalde redenen niet op.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.3.2013 geen kracht of gezag van gewijsde heeft daar er tegen dat bevel een procedure lopende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 126 585).

Het niet opvolgen van een bevel is op zich geen argument om een inreisverbod met de maximumduur van driejaar op te leggen. Artikel 74/11 &1 bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval: de lange verblijfsduur in België, schoolgaande kinderen, spreken van de taal, volledige integratie, een nog lopend regularisatieverzoek op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet, lopende procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het niet in kracht van gewijsde van het bevel waarop de beslissing steunt, het niet respecteren van de bepalingen van de omzendbrief van 10 juni 2011...

Met die specifieke omstandigheden wordt in het kader van de beslissing geen rekening gehouden.

(...)

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van driejaar.

Waarom precies deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

De wet vereist echter dat beslist en dus gemotiveerd wordt door rekening te houden 'met de specifieke omstandigheden van elk geval.'

Dit gebeurt in casu niet.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verder is een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting (door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten) het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

"Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cf. RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001). De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11 &1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht. ... Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen."

Verzoeker verwijst ook nog naar volgende arresten 91.251, 96.520, 98.002, 106.806, 111.132, van de RvV die benadrukken dat met de specifieke omstandigheden van de zaak moet worden rekening gehouden:

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

3.4. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel van 24 maart 2013, maar betoogt in wezen dat hem zonder bijkomende motivering een inreisverbod werd opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

3.5. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij haar beslissing als volgt te verantwoorden:

"In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.03.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een termijn van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Verzoekende partij haar onjuiste beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de terechte motivering dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel, en zodoende niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

Dienomtrent merkte de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekende partij bovendien nog een nieuwe aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 28.03.2013. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bevestigt dat zij na de betekening van het bevel geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied, te verlaten.

Verzoekende partij neemt haar eigen wensen voor werkelijkheid waar zij meent dat het indienen van een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet, die inmiddels onontvankelijk verklaard werd op 28.10.2013, zou verhinderen dat er op deze datum tevens een beslissing tot inreisverbod genomen zou worden.

Het niet opvolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten en het niet ondernemen van stappen om het grondgebied van België en de Schengenlidstaten vrijwillig te verlaten, betreft uiteraard een grond voor het opleggen van een inreisverbod, expliciet voorzien in artikel 74/11 § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Haar beschouwingen falen volkomen.

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij in casu ook niet aangeeft met welke concrete omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden.

Het gegeven dat beroep werd ingesteld tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 28.10.2013, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de genoemde beslissing rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p).

Verzoekende partij haar beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen niet worden aangenomen.

Met haar louter theoretisch betoog toont verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Verweerder laat daarenboven gelden dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren waarom welke termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ter discussie staat.

Verweerder verwijst naar recente rechtspraak in die zin:

"4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt OP een enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd.

Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het balans dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/11. § 1. eerste lid van de Vreemdelingenwet - dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval - als dusdanig ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt - los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben — ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert."" (R.v.V. nr. 113 381 dd. 06.11.2013. <http://www.rw-cce.be>).

Zie ook:

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is. daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

En:

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen. Het loutere feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, impliceert immers geenszins dat geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie.

Dienaangaande dient overigens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006). De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte."

3.6. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat omtrent de duur van het inreisverbod niet bijkomend zou moeten worden gemotiveerd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Er kan niet zonder schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden geoordeeld dat in die beslissing geen specifieke motieven zou moeten bevatten waarom de maximumtermijn voor het inreisverbod werd opgelegd (RvS 29 april 2015, nr. 231.043). In de bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Dit vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar *"specifieke omstandigheden van het geval"*. Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd (cf. RvS 22 maart 2016, nr. 234.225)

3.7. De beslissing vertoont een motiveringsgebrek in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Een onderzoek van de overige middelen kan niet tot een ruimere nietigverklaring aanleiding geven waardoor deze thans niet dienen te worden besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013, tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN